

Serie reconstrucción, 1975.

tat d'empènyer els límits de la pintura cap a la tercera dimensió, tornaven cap a les fonts autòctones hispanes. S'assemblen als reliquiariis per la forma en què s'uneixen a la tela de suport de manera evident, mitjançant el filferro i el cordill, els trossos de guix, pedra o argila; recorden els altars populars de l'edat mitjana. La separació de cada objecte respecte al veí també té uns antecedents en la tradició espanyola de les natures mortes que es distingeix de les copioses i desbordants natures mortes meridionals i italianes per la primitiva separació dels objectes, i per una severitat i una claredat geomètriques en els contorns que Calvo conserva en les seues formes discretes.

Certament, encara que la seua obra recent s'acoste més a l'escultura que a la pintura, Calvo continua sent essencialment una creadora de natures mortes».

Del text de Barbara Rose "D'allò íntim a allò monumental".

Serie escrituras, 1982.

CARMEN CALVO

OBRES 1973 - 1990

IVAM CENTRE DEL CARME

Museu, 2 - València

Tel. (96) 331 26 93 / 331 63 04 - Fax (96) 332 10 94

De dimarts a diumenge de 12 a 14,30 i de 16,30 a 20 hores

Entrada gratuïta

ARTES GRÁFICAS VICENT, S.A.

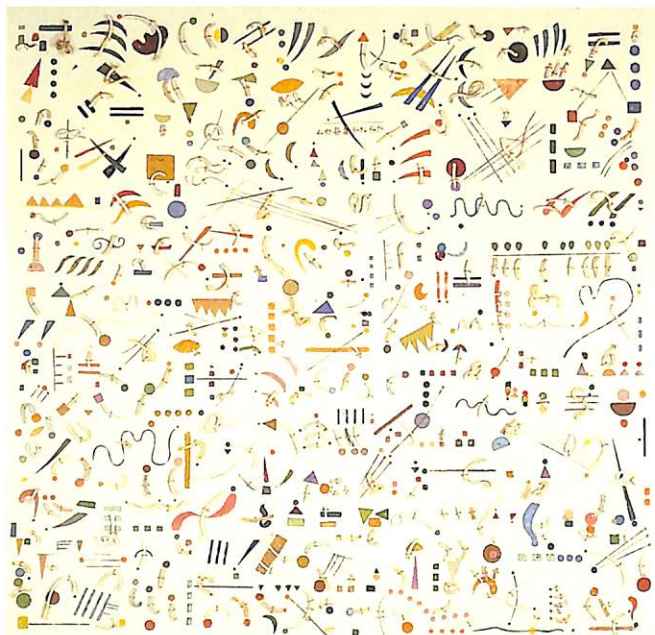
GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

IVAM CENTRE DEL CARME

19 octubre / 6 desembre, 1990

«Una de les tensions dialèctiques presents en l'obra de Carmen Calvo és l'oposició que enfronta el món privat de l'experiència específica i l'escala íntima amb l'escala major, més generalitzada, de les obres la contemplació de les quals es preveu fora de l'estudi, en espais públics. Després d'haver executat ja unes peces sobre el sòl, expansives, amb unes ordenacions mutables i informals, realitzades amb unes lloses d'argila contingudes en uns «marcs» rectangulars de pedra, Calvo va sentir la inspiració, amb motiu d'aquesta retrospectiva, d'ampliar els sòlids geomètrics amb forma de «paquet» a unes formes majors que suggereixen cenotafis.

Aquesta transició del privat al públic implica un abandó significatiu de la pintura bidimensional i un major interès per les preocupacions tridimensionals de l'escultura. La sensibilitat de Calvo és tan personal que arriba a tenir un caràcter peculiar. En l'evolució artística de Calvo s'ha produït una transició lògica que té el seu paral·lel en el desplaçament de la pintura al relleu i, finalment, a l'escultura plenament tridimensional que s'observa en l'obra d'alguns artistes americans com Oldenburg, Morris i la desapareguda Eva Hesse. Les peces sobre el sòl recents de Calvo comparteixen les actituds «anti-formals» dels americans —típiques també de l'*arte povera* italiana— en què els elements es troben escampats descuradament, sugge-

Serie escrituras, 1984.

Portada: Caja de pinturas, 1977.

Reconstrucción paisaje, 1978.

rint les idees de procés i permutació més que les de l'estatisme intemporal.

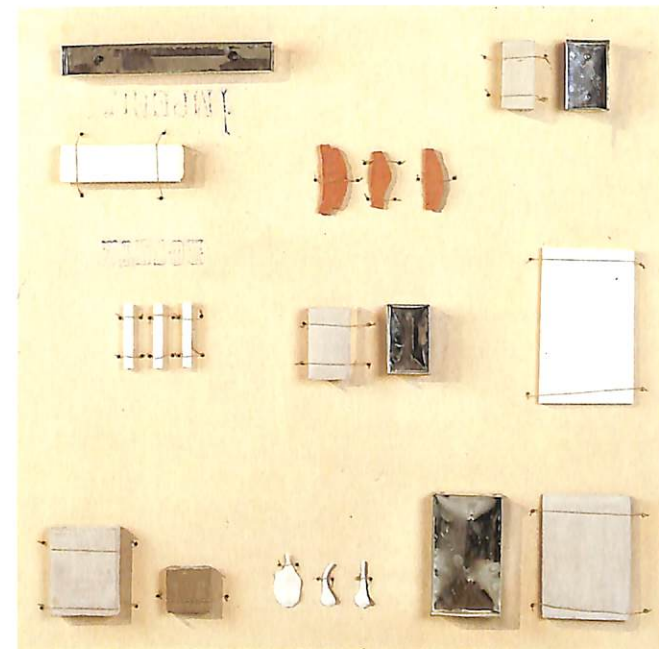
L'innovador de l'aportació de Calvo al diàleg actual consisteix que la seua falta d'artifici no és una construcció intel·lectual, sinó una expressió natural de la seua autèntica personalitat. La seua actitud directa, d'enfrontament, coincideix amb la demanda contemporània perquè l'art siga més explícitament «real», abandonant l'il·lusionisme acadèmic com una ficció que ja no és creïble. Aquesta necessitat de l'art de proclamar-se com a «anti-il·lusionista» en les seues imatges, tècniques i actituds literals respecte als materials que es donen en tot l'art internacional avançat, és una característica de les primeres pintures-relleus de Calvo realitzades a l'inici dels anys setanta.

Mentre que els pintors americans de *color-field* convertien en una obsessió la tela nua com un recurs anti-il·lusionista, Calvo, probablement inspirada per Miró —qui proporciona un precedent a l'exposició del suport amb les seues pintures

sobre tela arpillera i sobre altres fons de textura rugosa—, deixava els fons de les seues pintures sense tractar, enganxant amb cola els trossos de fang cuit, semblants a macarrons, a manera de baix relleu ressaltat. En aquesta època, Calvo havia viatjat ja a París, havia visitat les galeries d'arqueologia del Louvre i s'havia interessat pel concepte de la pintura com a escriptura personal o *écriture*. En haver treballat l'argila des dels seus inicis, sembla haver tingut un significat especial per a ella la idea de l'escriptura sobre llares, de les estranyes i enigmàtiques marques de les cal·ligrafies antigues com ara la cuneïforme. Els seus primers quadres, amb uns colors lluminosos i clars, són ja unes composicions completes en què empra petites formes triangulars repetides que recorden els símbols delicadament estructurats de Paul Klee.

D'altra banda, la seua font pot ser també, com indica Calvo, els motlles repetitius que usava quan treballava en una fàbrica de ceràmica durant la seua joventut a València.

En contemplar la seua obra en retrospectiva, s'observa que aquesta canvia en relació amb una nova situació, normalment donada per un nou lloc. El seu primer viatge fora d'Espanya, a Itàlia, va constituir la seua introducció en les tendències internacionals d'avantguarda. Les obres executades al seu retorn a Espanya, encara que totalment conscient de la necessi-

Hojas, 1989.